

[Kristen Amby.]

den nemlig, at netop angaaende finansielle og økonomiske Spørgsmaal forekommer det mig, at Samarbejde er mindst rimeligt, fordi i de finansielle økonomiske Spørgsmaal angives netop Regeringens og dens Partiers særlige Politik over for Oppositionen. Derfor er det rimeligt, at den siddende Regering og de Partier, der støtter den, fører den økonomiske Politik, det vil sige Udgiftspolitikken, og egentlig ogsaa Indtægtspolitikken, Skattepolitikken, efter deres egne Linier og efter deres eget Ansvar, det kan let laves om, hvis nogle andre kommer til. Ellers er der ikke Mening i et parlamentarisk Styre, hvor nogle har den Opgave at kritisere, kontrolere og andre den Opgave at støtte Regeringen.

Derimod bekender jeg, at angaaende andre Omraader forekommer det mig nok saa rimeligt, at der kom et Samarbejde i Stand. Nu har det ærede Medlem Hr. Clausager allerede sagt, at det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen netop angaaende Forsvaret ikke vil noget Samarbejde. Det er efter det ærede Medlems Mening ikke bare et Uheld, det ikke er kommet i Stand, han har udtrykkeligt sagt i Modsætning til andre, i Modsætning ogsaa til det ærede Medlem Hr. Rager, i Modsætning til den højtærede Forsvarsminister, at han netop ikke ønskede noget Samarbejde angaaende dette Spørgsmaal, for det var Principper, der skilte. Men jeg maa maaske nævne andre Spørgsmaal af kulturel og almen Art som Børnelovene og Svangerskabsloven. Baade det ærede Medlem og jeg har siddet i begge Udvalgene. Der var dog Grund til her, hvor det ikke kan dreje sig om nogen særlig Regeringspolitik, hvor det drejer sig om Foranstaltninger af vidtrækkende Karakter, som Befolkningen i lang Tid skal leve under, at søge et Samarbejde; men netop her er det konstateret i denne Vinter, at ikke engang paa disse Omraader, de almenkulturelle Omraader, hvor det, som gennemføres, ikke kan laves om om 4 Aar — vi haaber, at andre Ting bliver lavet om allerede om 2 Aar —, ikke engang her kan Regeringen indrømme Oppositionen noget.

Formanden: Maa jeg gøre Taleren opmærksom paa, at det er Merindkomstskatten, der er til Behandling.

Kristen Amby: Den højtærede Formand har fuldkommen Ret i, at jeg herved er kommet noget bort fra Emnet, dog foranlediget ved, hvad en af Regeringens Ordførere har indladt sig paa. Jeg indrøm-

mer, at min Replik har taget en vis Tid, men det var rimeligt netop over for det ærede Medlem, som har været Medlem af de paagældende Udvalg, og som paa et Omraade, hvor der, i hvert Fald efter min Anskuelse, var Rimelighed for Samling, ikke har været med til at fremkalde denne Samling.

Hassing-Jørgensen: Med Hensyn til selve Lovforslaget bemærkede det ærede Medlem Hr. Clausager, at det, han vilde, var at udskille dem, der havde haft Fordel af Restriktionerne. Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har fremhævet det samme eller omtrent det samme og erkendt, hvad jeg ogsaa vilde tro, det ærede Medlem Hr. Clausager var villig til, at det vilde være aldeles umuligt at udregne dette.

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby understregede, at jeg i mine Udtalelser ogsaa havde sagt, at jeg slet ikke vilde anerkende dette Kriterium; jeg vil have, sagde det ærede Medlem, at naar der er nogen, der har det særlig daarligt i Samfundet, skulde man til enhver Tid indføre en Merindkomstskat. Det er kun et af Momenterne; der skal et Moment til: naar visse Kredse i Samfundet har det særlig daarligt, og samtidig andre Kredse har det særlig godt, saa er der Grund til at indføre en Merindkomstskat. Og jeg vil værge mig imod at gøre Merindkomstskatten til et permanent Foretagende, men det behøver jeg nu ikke at komme ind paa i Aften.

Saa er vi vist egentlig færdige med de saglige Bemærkninger, saa kommer vi altsaa til de politiske, og nu stillede begge de ærede Medlemmer mig det højst generende Spørgsmaal, hvorfor jeg, som jo er saadan en Ven af Samarbejde, ikke har kunnet tænke mig noget saadant i Forsvarsspørgsmaalet. Jeg har siddet ganske taalmodigt og hørt paa de lange Udredninger, som er foretaget heroppe om Forsvarsproblemet, og jeg maa tillade mig at sige til de ærede Medlemmer, der har talt, at der skulde Taalmodighed til for at komme igennem dem. Jo mere jeg hørte, desto mere fik jeg bekræftet, hvad jeg ogsaa forud havde tænkt mig, at her var der ingen som helst Mulighed for Forlig, og et Forlig kunde aldrig blive godt, thi et Forlig mellem Anskuelser saa divergerende som disse maatte blive yderst ydmygende for alle Parter. Derfor synes jeg, det er godt, at vi ikke har faaet noget Forlig. Vi har taget Ansvaret for det, der er bestemt, og de to eller tre ærede Partier — jeg maa ikke glemme de ærede Kommuniste —, som har